

001

KAPITOLA PRVNÍ

NÁVRAT

Hvězdolet Prométheus byl připraven k poslednímu skoku a současně i k přechodu na *podsvětelnou* rychlost. EVA seděla za velitelským pultem. Už to nebylo ono rozevláté děvče prohánějící se chodbami *hvězdoletu*, ale soustředěný člen posádky. Vydala pokyn záznamovému zařízení, tedy vlastně sobě, a začala vysílat zprávu pro palubní deník.

TŘINÁCT HODIN DVACET ŠEST MINUT PALUBNÍHO ČASU. TISÍCÍ OSMÝ DEN LETU. JSME NA ZAČÁTKU POSLEDNÍHO SKOKU. PO JEHO DOKONČENÍ PŘECHÁZÍM NA PODSVĚTELNOU RYCHLOST. POSÁDKA JE V HIBERNACI. PROSTOROVÉ SOUŘADNICE SOUHLASÍ, ZAPÍNÁM KOMPENZÁTORY SETRVAČNOSTI NA PLNÝ VÝKON. EVA PRO PALUBNÍ DENÍK. KONEC.

Václav Šorel

Na palubě *Prométhea* se nic nezměnilo. EVA i nadále seděla v Halově křesle, jen všudypřítomný šum, který provázel let a posádka ho už nevnímala, přešel do hlubšího tónu. Zato za čelními okny z průhledného pancéřového *keramoplastu* mizel okolní vesmír a nahradily ho různé barevné efekty. Na začátku *skoku* jasně zazářila růžová barva, postupně přešla v zelenou a před opětovným objevením vesmíru se kolem lodi míhaly fialové a černé pruhy. Pak zase vzplály hvězdy a vypadalo to, jako by se *hvězdolet* zastavil. Samozřejmě šlo o zrakový klam. Stále jsme letěli vysokou rychlostí, přestože *hvězdolet* začal vůči sluneční soustavě zpomalovat.

Protože byl *Prométheus* vybaven komunikačním zařízením s *nadsvětelnou signalizací*, EVA začala vysílat zprávu, která měla Zemi informovat o našem návratu, a byla připravena přijmout odpověď. Během prodlevy, která nutně nastala, se v křesle protáhla, jak to často viděla u lidí. Její stále zřetelnější lidské chování se nedalo přehlédnout a určitě by neuniklo pozornosti posádky, kdyby s ní ovšem byla v kokpitu a neležela v *hibernačních kójičkách*.

Okolní vesmír se tvářil lhostejně. Lhostejný byl i k *Prométheu* a ke všemu, co se dělo na jeho palubě. I přes snižování rychlosti *hvězdolet* rychle zkracoval vzdálenost k hranicím sluneční soustavy a odpověď stále nepřicházela. EVA i nadále seděla v Halově křesle, ale ve stejném okamžiku prověřovala telemetrii spojení včetně čidel na povrchu *hvězdoletu*. Bylo jí jasné, že Země se ještě nemůže objevit na displejích, byť by se

jevila jen jako další tečka v okolním vesmíru. V úvahu přicházelo jen nadsvětelné audio. Země ale mlčela. EVA zapátrala ve své obrovské paměti a hledala řešení pro aktuální situaci. Instrukce byly jasné. I když měla let plně pod kontrolou a žádné nebezpečí nehrozilo, nemohla už rozhodovat sama a musela vzbudit posádku.

TŘINÁCT HODIN DVACET OSM MINUT PALUBNÍHO ČASU, TISÍCÍ OSMÝ DEN LETU. PŘECHOD NA PODSVĚTELNOU RYCHLOST PROVEDEN. JSME V DOSAHU NADSVĚTELNÉ KOMUNIKACE SE SLUNEČNÍ SOUSTAVOU. ZEMĚ NEODPOVÍDÁ. VE SMYSLU INSTRUKCÍ PRO NOUZOVÝ STAV X01 UVÁDÍM ZBRAŇOVÉ SYSTÉMY DO POKOTOVOSTI A DÁVÁM POKYMN K UVEDENÍ POSÁDKY DO BDĚLÉHO STAVU. EVA PRO PALUBNÍ DENÍK. KONEC.

PROBUZENÍ

Hibernační sál *Prométhea* byl všechno možné, jenom ne útulná ložnice. Spíše připomínal klimatizovanou laboratoř. Uprostřed kruhové místnosti se nacházel matně fluoreskující šestistěn, od kterého se paprskovitě rozbíhaly hibernační kóje. Bylo jich šest, pro každého člena posádky jedna. Čirý *keramoplast* odhaloval postavy astronautů i poloprůhledné cary *inertního plynu*, který byl součástí *hibernace*. Nyní ho už účinné odsávače vháněly do odpadního potrubí ven z *hvězdoletu*.

Václav Šorel

Tváře astronautů začaly růžovět, sem tam někomu zacukalo víčko. Posádka se probouzela k životu. To také potvrzovaly *křivky života*, mezi nimiž dominovala mozková aktivita a samozřejmě i tep srdce. EVA vše sledovala z kokpitu, ale nakonec jí to nedalo a sama se vydala za probouzejícími se astronauty. Pro ně bylo velkým štěstím, že pořád ještě napůl spali, a tudíž moc nevnímali okolí. V *hibernačním sálu* se totiž nad jejich hlavami sklánělo hned šest *holografických* postav, nad každou kóji jedna. EVA, respektive EVY, k astronautům tiše hovořily. Byl to ale rozhovor jako po flámu.

„Vstávej, Hale, vstávej. Už je čas!“

„Co, co, jaký čas?“ Hal trochu potřásl hlavou a přidal kupodivu rozumnou otázku. „Už jsme na zemském orbitu?“

Teď bylo zase na EVĚ, aby ona zakroutila hlavou a dala tak náznak negativní odpovědi. Horní části *hibernačních kójí* se začaly zvedat. Jako zázrakem se z šesti EV opět stala jedna a *hibernační sál* zahlaholil.

„Dobré jitro, pánové. Tak to už jsme konečně doma?“ s hranou veselostí se přihlásil Petr. „Bože, to mám hlad!“

EVA mu poradila, aby si vzal posilující roztok a kradmo pozorovala Hala, který se stále více kabonil. Doktor všechny upozornil, že roztok je vynikající prostředek proti kocovině, neboť návrat z *hibernace* vlastně není nic jiného. Benjamínek Olaf vypadal mírně řečeno nejistě a s trochou napětí pozoroval Hala. Také ostatní najednou vypadali zaraženě.